

20 let oskrbništva dočakala na Kriški gori

**Tonka
Zadnikar**

✍ Ivana Valjavec

Veliko veliko stvari v življenju se zgodi po naključju. Tudi njej se je. Saj so jo prijatelji nekako »iz lufta« vprašali, ali bi prevzela oskrbništvo v Mihovem domu pod Vršičem; da se nekaj tudi zasluži, so dejali. Premišljevanje ni trajalo dolgo; vse dobre in slabe plati je skušala premisliti in skupaj z družino se je odločila za oskrbniško pot. To je bilo pred davnimi 20 leti. Med tednom služba, za konec tedna kuhanje preprostih in malo manj preprostih jedi, po potrebi tudi strežba; nekako se je morala organizirati. Pa so priskočili na pomoč sorodniki, znanci, in glej, nekako je šlo. In šlo je vedno bolje in ko se navadiš, ni poti nazaj.

Po nekaj letih je prišla sprememba in odšla je na Golico, mirno goro v srcu Karavank, Mihov dom pa je ostal nekje v dolini, med visokimi gorami.

Ker pa ji tudi drugi izzivi niso tuji, predvsem tisti, za katere je potrebno veliko volje in energije, in ker se je ukvarjala s tekom, si je tudi na Golici omislila tekaško progo za trening, dolgo 500 m, in jo tolikokrat pretekla, da je bil seštevek 10 km. Trenirala je zjutraj ali

zvečer, ko ni bilo gostov, za pravi maraton. In trening je bil uspešen, saj je več kot 20-krat pretekla celotno maratonsko razdaljo. Na svetovno znane maratone jo vežejo lepi spomini. Vsekakor sta potrebna tudi psihična priprava in strokoven pristop k prehranjevanju, pa gre ...

Začela je nabirati čaje, gobe, iskala je samonikle rastline in si jih pripravljala za dopolnilo k hrani. Tonka pravi: » Na Golici je bilo med tednom čarobno lepo, imela sem čas tudi zase, da sem napisala drobno misel, opazovala tišino zelene Golice ali samo raziskovala pogled proti Julijcem in iskala bolj ali manj znane vrhove. Vesela sem bila ljudi, pa tudi miru.«

Po nekaj letih na Golici se je preselila v kočico na razgledni Kriški gori in že osem let v zimski sezoni skrbi za obiskovalce Kriške gore in Tolstega vrha. Pred tremi leti se je upokojila. Poleti že nekaj let s taborniki uživa na različnih koncih Slovenije in včasih nadomešča manjka-joče osebe v kaki koči.

Seveda pa je poletni čas tudi za Tonko čas dopustov in že nekaj let se odpravlja v oddaljene dežele, kot je Peru v južni Ameriki, pa v Himalajo, v kateri na trekih s prijatelji živi pravo nomadsko življenje in uživa v lepotah visokih in zasneženih gora. Domov se vrača z lepimi spomini in novimi izkušnjami in dopolnjenim pogledom na svet.

Vse njeno življenje poteka tako, da z lahkoto zadovoljuje še tako zahtevne obiskovalce planinskih koč; nikoli ji ne zmanjka dobrot, svežega kruha, ob praznikih ali prireditvah sta na mizi pehtranova potica in jabolčno-skutin zavitek, za naročene skupine pa jedi iz krajev, ki jih je obiskala; najdejo se tudi golobi ali divjačina v omaki z odličnimi prilogami. Gostje pa vedno dobijo še nekaj: prijazno besedo in ni čudno, da nas je vedno več, ki radi zahajamo na goro in se morda konec leta ovenčamo s priznanjem junak Kriške gore (potrebnih je 52 vzponov). V letu 2005 se je tudi ona okitila s tem priznanjem. Letos so Tonka in njene pomočnice začele nositi majico z napisom Vse poti vodijo na Kriško. In res je tako. ●